

Nieuwsbrief mei 2011

Het schoolgebouw is bijna af. De school loopt inmiddels op volle toeren. Er is een nieuwe leerkracht aangenomen en nieuwe kinderen stromen binnen....

Bouw

Dit zal waarschijnlijk de laatste keer zijn dat het kopje bouw in onze nieuwsbrief zal voorkomen. De bouwers en schilders zijn bijna klaar. Nog een paar laatste dingen afwerken en dan kunnen we die drukte achter ons laten. Het hoorde er allemaal bij, maar wij zijn blij dat we nu met ons échte werk aan de slag zijn! Het heeft ons veel tijd en energie gekost om alle bouwperikelen te regelen. We hebben veel werk van de bouwondernemer uit handen moeten nemen om de bouw van de school en ons huis soepeler te laten verlopen... als wij ooit nog eens bouwondernemer willen

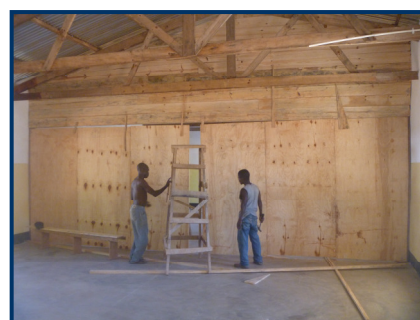
worden, hoeven wij geen opleiding meer te volgen ☺!

De keuken is bijna af. Er wordt inmiddels elke dag een grote pan pap in gekookt. De opbergruimte van de keuken moet nog worden afgemaakt, maar dat is zo gepiept. Dan nog de latrines/hurktoiletjes voor de kinderen. Ze kunnen deze week in gebruik worden genomen. We hebben nu 2 toiletjes voor de jongens en 2 voor de meisjes. Er zullen er binnenkort nog een paar bij gebouwd moeten worden aangezien er meer en meer kinderen naar onze school komen.

Het hout voor de verwijderbare tussenwand is afgelopen week naar de school gebracht. Er zijn twee jongens bezig er een stevige wand van te maken die je als een harmonica kan open en dicht doen. We gebruiken 1 van de lokalen al wel om de kinderen en leerkrachten het circuit systeem aan te leren. We werken in 4 verschillende hoeken en schuiven dan om het kwartier door. Zo spelen en leren de kinderen

veel verschillende dingen op één ochtend. We hopen volgende week die twee lokalen volledig in gebruik te kunnen nemen. Natuurlijk moeten ook daar nog mooie schilderingen op de muren gemaakt worden, maar dat bewaren we even voor de iet wat rustigere tijd... Nu eerst de lokalen maar versieren met kindertekeningen.

School

De school begint om 8 uur, maar veel kinderen zijn er al om 7 uur. Het leven begint hier erg vroeg. Als de zon opkomt gaan veel ouders en grootouders het land op om te oogsten en de kinderen worden nu al vroeg in de morgen naar de nieuwe school gebracht.

madam Beatrice leert de kinderen knippen

In eerste instantie hadden we in een vergadering met het schoolcomité besloten tot september te wachten met het aannemen van nieuwe kinderen,

zodat we de leerkrachten (madam Ethel en onze nieuwe juf, madam Beatrice) goed kunnen opleiden en de kinderen in een iets kleinere groep kunnen wennen aan de nieuwe werkwijze. Maar dit bleek in de praktijk toch erg moeilijk te zijn. Kinderen worden alleen naar school gestuurd of de leerkrachten durfden de ouders/grootouders niet te vertellen dat ze tot september moeten wachten. Daarom zijn we weer samen gaan zitten om een oplossing te bedenken en zijn we tot het besluit gekomen de kerk weer te gebruiken om de nieuwkomers tijdelijk op te vangen tot de tussenwand af is. Inmiddels zijn er al 33 nieuwkomers en hebben we nu een totaal van 85 kinderen. De toestroom is nog niet gestopt en waarschijnlijk zijn er ook veel ouders/grootouders die toch wachten tot na de grote vakantie en de kinderen in september komen brengen. We hebben het in een eerdere nieuwsbrief gehad over "maar" 30 kinderen per klas toe te laten, maar dat is onmogelijk hier. En natuurlijk zijn we heel blij dat ouders hun kind naar school willen hebben. Maar ook al zullen we erg grote klassen krijgen, toch zullen ze op deze school ook met 40 kinderen of meer per klas beter onderwijs krijgen dan de meeste andere scholen in Malawi. Laat ze maar komen dus!

Alhoewel we alleen kinderen uit de 3 dorpen Singo, Mgozera en Kasweswe zullen toelaten. Er gaan al verhalen de ronde dat ouders van dorpen verderop een busje willen regelen om hun kinderen naar onze school te kunnen brengen, maar hier steken we toch een stokje voor. Het zou toch zonde zijn dat zo'n mooi nieuw gebouw uit z'n voegen zou knappen...

We verbazen ons er vaak over hoe gewend de kinderen al zijn aan de nieuwe werkwijze en sommige materialen. Ze zijn

kinderen leren werken in circuit vorm

madam Ethel leert de kinderen werken met knijpkaarten

elke dag weer erg enthousiast om te leren en spelen. Onze Malawische juffen vinden de puzzels ed. even interessant als de kinderen. Het liefst doen ze alles zelf. Het is moeilijk voor hen om het de kinderen zelf te laten doen. Ze willen zelf ook zo graag oefenen met het in elkaar zetten van een puzzel van 6 stukken, maar daar leren de kinderen natuurlijk niks van...

Under five clinic

Twee weken geleden kwam er een arts bij ons op school die werkt voor de under five clinic. Elk kind heeft een vitamine A tabletje en een ontwormingskuur gekegen. Elk half jaar wordt dit aangeboden door Unicef. Tevens worden de kinderen elke maand gewogen. De under five clinic heeft dit aan de school overgelaten. De organisatie en

registratie laten veel te wensen over, maar we zijn toch blij dat dit soort belangrijke dingen geregeld worden.

Registratie kinderen

Behalve de namen en de 'waarschijnlijke' leeftijd was er nog niks geregistreerd van de kinderen. Maar om ze in drie groepen te kunnen verdelen is een geboortedatum natuurlijk wel handig. Daarom hebben we een briefje mee naar huis gegeven met een paar vragen.

Hieruit bleek dat een aantal kinderen wees zijn, veel kinderen maar 1 ouder meer hebben en dat meer dan de helft van de kinderen bij de grootouder(s) woont. De ouders wonen elders in Malawi of in Zuid-Afrika om te werken.

Het is voor ons nog steeds niet van alle kinderen duidelijk wanneer ze geboren zijn. Veel ouders/grootouders hebben een andere datum opgeschreven dan wat ze hebben ingevuld op de healthcard van de under five clinic. En volgens ons klopt het geboortjaar van een paar kinderen ook niet... een aantal kinderen moeten we dus maar naar eigen inzicht in de juiste klas zetten. We hebben van onze leerkrachten gehoord dat bij toelating op de basisschool (normaal vanaf 6 jaar) "ook" niet altijd naar de geboortedatum wordt gekeken. Zo kan een groot kind van net 5 jaar worden toegelaten, maar een klein kind van bijna 6 worden geweigerd...

Jungle verdwenen

We hebben inmiddels samen met een groep mensen uit het dorp twee keer hard gewerkt om het stuk land achter de school op te ruimen en vlak te maken. Het hoge

gras, takken en boomstronken werden verbrand. Er werd gehakt, geschept, met kruiwagens de aarde verplaatst en aangeduwd. Wat een werk! Er is al flink wat werk verricht hier in de hitte onder de volle zon... maar het is nog lang niet klaar. Daarom hebben we toch maar besloten een dagje een kraan te laten komen om het af te maken. Het moet natuurlijk helemaal in orde zijn voor de meubelmakers over komen vliegen om de jungle terug te brengen in de vorm van een junglespeeltuin!
(foto's van het handmatig opruimen en de kraan binnenkort op onze website)

Apostolic

Een straatbeeld in Nkhata Bay: mannen, vrouwen en kinderen in dezelfde lange witte jurken. Deze 'witten' (zoals we deze mensen zijn gaan noemen) wonen op ongeveer 5 min loopafstand van ons huis. Ze wonen in erbarmelijke hutjes van takken en plastic aan een prachtig wit strand en noemen zichzelf de Apostolics. We waren erg nieuwsgierig naar hun levensstijl en dorp en grepen het dan ook met beide handen aan toen we twee weken geleden werden uitgenodigd door een paar 'witte' jongens om bij hun op bezoek te komen. We keken onze ogen uit en hebben hun de oren van het hoofd gevraagd. Deze mensen leven als de dicipelen/apostelen uit de bijbel. Ze trekken door Malawi om over Jezus te vertellen. Soms wonen ze voor 3 maanden op een plek, soms wel twee jaar. Ze wachten tot ze een sein krijgen van God om weer verder te trekken. Deze mensen leven heel sober en het lijkt een wereldje op zich. Ze weigeren om gebruik te maken van faciliteiten van de regering, zoals bv. scholen. De kinderen krijgen les op eigen terrein. Alles wat ze leren wordt gelinkt aan de bijbel. Als de kinderen 10 jaar zijn wordt ze een vak geleerd. Jongens en mannen zijn houtbewerker of electricien (terwijl ze zelf geen meubels en electriciteit hebben) en meisjes en vrouwen maken matjes en kussens. Deze dingen verkopen ze om wat inkomen te hebben. De mensen gaan als ze ziek zijn niet naar het ziekenhuis en slikken geen medicijnen. Als God het wil worden ze wel weer beter.

Het is een heel vriendelijk en open volk, maar met voor ons wel een hele bijzondere levensstijl! Het rare is dat veel van deze mensen wel een mobiele telefoon hebben... maar dat had Jezus toch zeker echt niet. Die technologie kunnen ze blijkbaar toch niet weerstaan.

(helaas mochten we geen foto's maken)

En tot slot;

Toen we afgelopen week in de laadbak van een auto op weg waren naar school, kwamen we een zwarte man met blanke voeten tegen... worden protheses alleen met witte voeten gemaakt? Heel bijzonder gezicht...

Sinds drie weken genieten de kinderen elke ochtend van een bord pap. Eerst nog met de handen, maar inmiddels hebben we lepels gekocht.